

Offside har ingen ende

I sidste uge handlede det om offside, og det kommer det søreme også til at gøre i denne uge. Næppe nogen andre paragraffer i fodboldloven har trukket så mange kommentarer, bemærkninger, mails, opkald som akkurat denne paragraf. Den er i virkeligheden relativt kort, men fortolkningsmulighederne er mange – og misforståelserne mindst lige så mange. For én ting er, hvad reglerne siger – en helt anden ting er, hvad trænere og spillere tror, at de siger. Og når de to ting kolliderer, har vi allerede trin 1 på konflikttrappen.

Det er aktuelt set lokalbraget i sidste weekend mellem Manchester United og Manchester City, der har givet livlig trafik på mailen og telefonen. Havde vi stadig haft telefonmaster, tror jeg, at de stakkels små fugle på ledningerne ville have fået rødglødende fødder. Det er selvfølgelig Uniteds udlignende mål, der giver anledning til diskussion.

Vi bliver nødt til at tage offside-reglen fra bogstav A, hvis vi skal igennem det her.

Man skal først og fremmest skelne mellem en offside-position (som er et ret klinisk størrelse: er man foran bolden og næstsidste modspiller, er man i offside-position.) Det er objektivt målbart. Men det gør ikke, at der skal fløjtes for noget som helst. I princippet kan man stå i offside-position i 90 minutter, uden at der skal gribes ind. Der skal en aktiv handling til, og det er her, at det andet element i offside-reglen kommer ind, nemlig strafbarheden.

Man kan være strafbar offside på tre måder: ved at indvirke på spillet, genere en modspiller eller opnå en fordel af sin offside-position. De har alle deres lovdefinerede definition, som muligvis ikke stemmer med almindelig dansk sprogopfattelse – men sådan er det jo: ethvert fag har sine fagudtryk, og det har dommerverdenen også via fodboldloven. Lad os glemme den sidste, for den optræder kun, hvis bolden kommer retur fra en målstang eller modspiller. Vi koncentrerer os om de to første.

Vi har Rashford i en klokkeklar offside-position, han tager nogle skridt hen mod bolden, men lader den være (uden at røre den), da Fernandes kommer buldrende bagfra. Den er godt nok meget tæt på ham, men det minder til forveksling om nogle af de tidligere UEFA-læreeksempler, som vi har set. Faktisk tror jeg, at denne også kommer til at indgå i min egen lille eksempelsamling til fremtidige kurser.

Så nu skal vi vurdere, om Rashford generer en modspiller.

Og så starter vi fra en ende af. 'Indvirke' betyder i offside-reglens forstand, at man rører bolden. Der er en musefældeklause, der siger, at hvis en angriber i offside-position bevæger sig direkte mod bolden og er den eneste, der har en mulighed for at nå den, behøver man ikke vente, indtil han rent faktisk har rørt den (man kunne forestille sig situationen, hvor man lod en oldboys-spiller halse 50 meter efter bolden, blot for at blive fløjtet ud, da han endelig nåede den). Men i og med at Fernandes faktisk har mulighed for at nå frem til bolden, er den mulighed elimineret. Så vi kan ikke bruge 'indvirke' til at straffe Rashford.

Så er der den strafbarhed tilbage, der hedder 'at genere en modspiller'. Rashford har godt nok to modspillere i hælene – men netop i hælene. Han generer ikke deres fremløb på nogen måde – de ser nærmest ud til at stoppe deres løb i forventningen om en offside-kendelse. Han er heller ikke i vejen for målmandens udsyn – på 25 meters afstand. Jeg har set nogle

kommentarspor, som hævder, at han distraherer målmand og forsvarere ved sin handlemåde. Med al respekt holder det ikke en meter. Der er voldsom forskel på at genere en modspiller og at modspilleren lader sig genere. Ellers kunne enhver forsvarsspiller ved et angreb stikke en pote i vejret og påberåbe sig 'genere', hvis han mødte en angrebsspiller i en offside-position (som – hvis man går til toppen af artiklen – stadig ikke er strafbar).

Konklusionen på alt dette er, at scoringen er i orden og helt i overensstemmelse med fodboldloven. Så må man hjertens gerne være uenig med den, men det er nu engang den, som dommeren skal agere efter.

Jeg kan blive afsindig træt af diverse trænerkommentarer – selv fra normalt fornuftige og afbalancerede mennesker - der harcelerer over denne kendelse. Det er godt nok ikke imponerende og vidner om et grundlæggende ukendskab til fodboldloven.

Bortset fra det kom VAR også med i spalterne, for hvorfor blev dommeren ikke kaldt til skærmen, og hvorfor skulle han overhovedet ud og tale med linjedommeren? Mit bedste bud er, at dommer Attwell (som jeg i øvrigt havde fornøjelsen af at vurdere, da han endnu var ung og lovende) på forhånd fra sin glimrende position har udelukket genere-muligheden. Så det bliver alene et spørgsmål om, hvorvidt Rashford rørte bolden eller ej, og her kan linjedommeren hjælpe. Havde Rashford gjort det, ville han have indvirket på spillet og være strafbar.

Dommeren har taget sin beslutning, hvor VAR alene ser på det tekniske – er der en offside-position eller ej – og da der på ingen måde er tale om en klar og åbenlys dommerfejl, kan VAR ikke intervenere på selve dommerskønnet om genere eller ej. Havde der været tale om det, ville dommeren være kaldt til skærmen (i hvert fald herhjemme – på mange måder synes Premier League at leve sit eget liv).

Så har en læser spurgt mig, hvordan de svenske dommere har det i forhold til VAR, nu hvor klubberne har sagt nej. Det kan jeg helt ærligt ikke svare på – men jeg kan i hvert fald sige, at de svenske dommerledere, som jeg møder, er positive – og man har endda haft et ønske om at få nogle svenske dommere med ned på vores VAR-kurser, ligesom vi har haft gæster fra Finland og Færøerne. Det lykkedes så ikke af rent praktiske grunde. Men det hjælper jo ikke noget, hvis klubberne ikke er interesserede, og finansieringen ikke er til stede. Én ting er så godt som sikker: hvis man have dommere med til slutrunder, hvor der anvendes VAR, er man også nødt til at have det i de nationale turneringer, så dommerne har den fornødne træning.

Der bliver lige plads til at tage en anden læser med, som undrer sig over lemfældigheden ved indkast. Det er godt nok et tilbagevendende tema, men åbenbart noget, der optager folk. Loven er jo ganske klar. Indkast skal tages, hvor bolden gik ud, og det skal i princippet også kastes ind, hvor bolden gik ud. Det vil sige i den ideelle verden vinkelret ind. Det sker aldrig.

Vi lander i det evindeligt skisma mellem, hvad loven kræver – og hvad der er en bagatelagtig forseelse. Frispark på midten af banen er sjældent noget problem. Der lever alle med et slip på nogle få meter. Det er straks værre, når vi begynder at bevæge os ned i de to forsvarszoner, hvor tingene kan have stor betydning. Jeg forstår irritationen – men dette er altså en følsom balanceakt.

Vi lever i travle tider – det er ikke kun politikerne, der klør sig i stakken, hvordan de skal komme ud af det selvskabte Store Bededags-problem. Vi har træningslejr for vores elite- og talentdommere i den kommende uge, og det foregår nærmest i døgndrift. Så forvent en lidt

kortere klumme i næste uge – og nyd ellers, at dagen på skrivende tidspunkt onsdag er tiltaget med godt og vel en halv time. Vi går på alle måder mod lysere tider – og i februar går det hele løs igen.